І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 140 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 23-го ЛИПНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JULY 23, 1975 No. 140 VOL. LXXXII.

Українці Філядельфії взяли участь у загальному фестивалі у 200-річчя ЗСА, відмовились від участи у „Слов'янському фестивалі"

Філядельфія. — Велика місцева українська громада під проводом свого Відділу УККА та Українського Громадського Комітету для відзначення 200-річчя ЗСА взяла активну участь у влаштованому з цієї нагоди фестивалі „Старі шляхи у Новому Світі", який відбувся в суботу, 12-го липня, але відмовилася від участи в т.зв. „Слов'янському Фестивалі", що має відбутися з тієї ж нагоди 22-го серпня ц.р. — інформує місцевий український католицький щоденник „Америка" з 19-го липня.

У Фестивалі в дні 12-го липня на Бенджамін Френклін парквеї, що його під кличем „Старі шляхи у Новому Світі" спонзорували Смітсоніян Інститут у Вашінгтоні та філядельфійський Комітет 200-річчя ЗСА — „Філядельфія 76" при співучасти міського Департаменту Розваги, брали участь аматорські мистецькі ансамблі Гани, Гаїті, Італії, Ливану, Мехіко й Японії та філядельфійські національностеві групи ірляндців, італійців, поляків, українців, як теж пенсильвенійський стейтовий хор. Тому, що заміром організаторів фестивалю було не запрошувати до участи найкращих репрезентативних мистецьких одиниць, виступи поодиноких груп у цьому фестивалі не були на надто високому мистецькому поземі, а й глядачів не було надто багато з приводу хмарної погоди. Продовження фестивалю у неділю, 13-го липня, відкликано з уваги на дощ.

Українська група у цьому фестивалі була репрезентована станком українського народного мистецтва під зарядом голови Пляново-програмової Комісії Громадського Комітету інж. Стефанії Пушкар при співучасти 112-го Відділу СУА та крамниць „Космос", „Базар" і п-і М. Ганусей, як також виступами невеликої групи танцювального ансамблю Осередку СУМА ім. УПА під мистецьким керівництвом Миколи Бойчука, яка виступала два рази. Поодинокі точки заповідав Ярослав Федорійчук, голова Осередку СУМА.

Функції зв'язкового Президії Громадського Комітету сповняв голова Фінансової Комісії Комітету інж. Методій Борецький.

Тому, що під час цього фестивалю роздавано друковані програмки різних імпрез, що будуть відбуватися літом ц.р. в Робін Гуд Дел у Філядельфії у рямках передювілейних відзначуваннях 200-річчя ЗСА за спонзоруванням Філядельфійського Міського Департаменту Розваги, Слов'янської Федерації і Філядельфійського Комітету 200-річчя ЗСА — „Філядельфія 76", а й були ці програми раніше також надруковані в місцевих американських щоденниках „Інквайєр" в яких дальше невірно інформується, що у Слов'янському Фестивалі у Робін Гуд Дел в дні 22-го серпня ц.р. виступлять російська ба-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Андрій Добрянський був великою атракцією суботнішнього концерту на Союзівці

Союзівка. — Виступ бас-баритона Андрія Добрянського, соліста Метрополітальної Опери в Ню Йорку, був головною атракцією культурно-розвагової програми на цій оселі УНСоюзу в суботу, 19-го липня, якій приглядалися не тільки постійні вакаційники, але й численні гості, заповнивши по бе реги охолоджувану залю павільйону „Веселка". Крім виступу А. Добрянського програма вечора включала гумористичний скеч у виконанні працівників Союзівки, під керівництвом Ані Дидик і Романа Кизика, та сольоспів 10-літньої Адріяни Липецької з Ірборн, іч.

Співаючи під акомпаньямент Томи Гринькова, А. Добрянський присвятив свою програму виключно українським аріям і композиціям. В першій частині програми він виконав: „Ой за пив козак", народна пісня зармонізації Лисенка: „Взяв би я бандуру", гармонізація Косенка; „Як би прийшла карта", гармонізація Ревуцького; „Тихо гойдається", композиція Стеценка; і арія з опери „Тарас Шевченко" Майбороди. В другій частині програми вечора А. Добрянський виконав арію „А мій батько орендар" з опери „Гайдамаки" Стеценка та „Думу про матір" Верниківського, а на наддаток — Веселовського „Не ходи, моя квітко, у садочок". Кожний виступ співака численні глядачі нагороджували бурхливими оплесками.

У скечі „Зустріч з перешкодами" А. Дидик, Р. Кизик, Орест Дудинський, Іван Флис, Юліян Микита, Сяся Макух та Оксана Бобич, вокаліст, вивели черговий епізод із побуту молодих людей на Союзівці. Технічною обстановкою сцени занималися Олександер Худолій і Теодор Сенчишин, а декораціями Олег Турчак.

Молоденька солістка А. Липецька, яка перебуває тут з родичами на вакаціях, виконала пісню „Як я була маленька" під акомпаньямент О. Худолія. На включення цієї дівчинки в суботнішню програму заважив її успішний виступ попередньої середи під час „Вечора талантів", в рамках якого понисуються гості - вакаційники. Конферансьє під час суботнішньої програми вела Аня Дидик. До танців під час вечірньої забави пригравала оркестра Б. Гірняка із вокалістом Ігорем Раковським.

В неділю, 20-го липня, гості мали нагоду оглянути виставку образів Ірини Гомотюк - Зелик.

В найближчу суботу, 26-го липня, програму вечора заповнять ансамблі Союзівки, які виведуть ревію під назвою „Вінчання Ані з Ромком". В постановці беруть участь виключно працівники оселі під мистецьким керівництвом А. Дидик, Р. Кизика та О. Борбич. Після програми — забава під звуки оркестри „Темпо" І. Коваля. В неділю, 27-го липня, мистець Богдан Божемський матиме виставку в павільйоні „Веселка".

На суботу, 2-го серпня, запланований гостинний виступ меццо-сопрано Галини Андреадіс, солістки опери Кольон в Буенос Айресі, Арґентина, яка відома із своїх численних виступів в ЗСА, Канаді та країнах західньої Европи. Після програми — забава під звуки оркестри Союзівки. В неділю, 3-го серпня, мистець Яків Гніздовський покаже свої нові дереворити та олії.

СОЛЖЕНІЦИН НАЗИВАЄ УЧАСТЬ ПРЕЗИДЕНТА ФОРДА В ЕВРОПЕЙСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ „ЗРАДОЮ СХІДНЬОЇ ЕВРОПИ"

Вашінґтон. — Російський письменник - дисидент Александер Солженіцин заявив тут 21 липня в повідомленні до преси, що він не вважає доцільним зустрічатися з президентом Фордом з уваги на те, що Президент рішився таки взяти участь у вершинній Европейській Конференції у Гельсінках та підписати т.зв. Европейську Декларацію. В оцінці Солженіцина, участь президента Форда у цій конференції є „зрадою Східньої Европи, офіційним визнанням її поневолення назавжди".

У зв'язку з інформаціями, що президент Форд змінив свою думку щодо зустрічі з Солженіциним і готовий його прийняти у Білому Домі, Солженіцин опублікував таку заяву:

„Від того часу, коли я вдруге залишив Вашінґтон, поширилося багато повідомлень в пресі щодо зміни в настанові Білого Дому і що є бажання мене побачити. Між всіми тими дещо протирічними поясненнями, чому така зустріч не відбулася раніше, було стверджено, що президент Форд радше є прихильником зустрічей, які мають „субстантивний", а не „символічний" характер. Я цілком поділяю таку думку.

„Нікому непотрібні символічні зустрічі. Президент незабаром виїздить до Европи підписати (до речі, разом з лідерами західніх европейських держав) зраду Східньої Европи, визнати офіційно її поневолення назавжди. Коли я мав би надію, що я міг би його відмовити від підписання цієї угоди, я сам намагався б з ним зустрітися. Але такої надії немає. Якщо Президент вважає, що 30 років бушування тоталітаризму на цілому світі є зразком „доби миру", яка база існує для розмов?" — ствердив А. Солженіцин у цій своїй заяві.

Як вже інформовано, Алєксандер Солженіцин мав змогу зустрінутися 15 липня з групою американських сенаторів у Вашінґтоні, яким він додатково з'ясував свої політичні позиції, підкреслюючи, що своїми виступами на терені ЗСА він хотів „розірвати стіну серйозного незнання чи зарозумілого почуття безпеки". „Я намагався передати вашим землякам, — говорив він, — закутий віддих населення Східньої Европи якраз у ці тижні, коли дружнім узгідненням дипломатичних лопат будуть засипані і затоптані у братній могилі ще віддихаючі груди...

З'єднані Стейти Америки, хочуть вони того чи не хочуть, піднялися на верх світової історії і несуть на собі тягар керівництва якщо не всього світу, то його ще доброї половини... Я хотів би передати Вам, як ми там, піддані комуністичних країн, сприймаємо Ваші слова, дії, проєкти і здійснені резолюції, про які інформує світове радіо — деколи з гарячим одобренням, деколи з жахом і розпукою, але ніколи ми не маємо можливости сказати Вам це голосно... В тому надходячому сполученні світової політичної кризи і духового звороту людства, втомленого і забрудненого брехливою ієрархією цінностей, — на Вас, чи на Ваших наступників на Капітолю припаде, чи вже сьогодні спадає, завдання незмірно велитенське, незмірно більше від коротких розрахунків дипломатії, міжпартійної боротьби, чи змагання між Президентом і Конґресом. І вибору немає, а є тільки: піднятися на висоту завдання доби. Дуже скоро, надто скоро, Вашій державі будуть потрібні не тільки незвичайні, але й великі люди. Найдіть їх у Ваших душах. Найдіть їх у Ваших серцях. Найдіть їх у глибинах Вашої батьківщини!" — говорив сенаторам письменник-дисидент, який сам пережив пекло совєтської тоталітарної системи.

Ця промова Александра Солженіцина була видрукована з ініціятиви сенатора Генрі Джексона і цілої групи інших сенаторів у конґресовому рекорді 94-го Конґресу з датою 16 липня. Вона разом із найновішою заявою Солженіцина найкраще вияснює, чому він не зустрівся з Президентом.

Сенатор Генрі Джексон представляє Олександра Солженіцина на влаштованому в честь Солженіцина сенатському прийнятті у Вашінґтоні 15-го липня.

СОВЄТСЬКІ ШПИГУНИ

Монтевідео, Уруґвай. — Президент Уруґваю Хуан Марія Борнаберри, підписав в п'ятницю, 18-го липня ц.р. в присутності міністрів внутрішних і військових справ окремий декрет, яким уряд наказав закрити і зліквідувати майно Уруґвайсько-Совєтського Наукового Інституту, що виявився осередком шпигунства в країні. В окремому зверненні уряду стверджується, що Інститут був центром політичної праці марксистських організацій, які, як відомо, заборонені в Уруґваю від 1973 року.

Американські портові робітники можуть відмовитися навантажувати зерно для СССР

Маямі Біч, Фльорида. — Томас Ґлісон, президент Міжнародної Асоціяції Портових Вантажників, яка саме тепер відбуває свою конвенцію в Маямі, заявив, що делеґати на цю конвенцію голосуватимуть над пропозицією, щоб портові робітники відмовилися навантажувати на кораблі зерно, закуплене Совєтським Союзом в ЗСА і Канаді. Американські портові вантажники заявляють, що не хочуть піддержувати тоталітарної системи в СССР, а також спричинити підвишки в цінах харчових продуктів тут в Америці, подібно як це сталося в 1972-му році, коли ЗСА продали Совєтському Союзові понад 10 мільйонів тонн зерна. Тим часом, Департамент сільського господарства повідомив у понеділок, 21 липня, що Совєтський Союз закупив у ЗСА не тільки 117 мільйонів бушлів пшениці, про що повідомлено минулого тижня, але також 177 мільйонів бушлів кукурудзи та 51 мільйон бушлів ячменю. Крім того, СССР закупив 73 мільйони бушлів пшениці в Канаді. Ці закупи пшениці, кукурудзи і ячменю підтверджують чутки, що в час коли в ЗСА та Канаді сподіваються рекордових жнив, то в Совєтському Союзі посуха винищила різні роди зерна. Речники Департаменту сільського господарства заявили, що СССР за американську пшеницю заплатить 410 мільйонів долярів, за кукурудзу — 540 мільйонів, а за ячмінь Москва заплатить 217 мільйонів долярів. Ці речники запевняли, що продаж зерна Совєтському Союзові не спричинить високих підвишок в цінах харчових продуктів тут в Америці.

Брежнєв „заманеврував" західніх лідерів з Европейською конференцією, пише „Ню Йорк Таймс"

Ню Йорк. — Европейська Конференція для Справ Безпеки і Співробітництва, заключна сесія якої небавом розпічнеться у Гельсінках, зустрінулася з гострою критикою „Ню Йорк Таймс-у" з 21 липня. За словами редакційної статті цієї газети, Европейська Конференція не повинна б була взагалі мати місця, враховуючи її „декларацію", яка є, як пише газета, „семантичною грою слів", а яка приносить дуже мало позитивного і дуже багато неґативного, коли йдеться про справу взаємовідносин між Сходом і Заходом.

Ця конференція принесла „дуже мало", бо після 32 місяців дискусій, дипломати схвалили „проєкт документу який, як вони відразу ствердили, нікого до нічого не зобов'язує". Одночасно, конференція принесла „дуже багато", бо у її вислідi, пише „Ню Йорк Таймс", ЗСА, Канада і 33 европейські держави „визнали „непорушність кордонів", тобто „символічно ратифікували територіяльний статус кво, включно з поділом Німеччини і Европи, а також велитенські загарбання Совєтським Союзом східньоевропейської території, включаючи всі три незалежні балтійські держави, з додатком великих частин Польщі, Чехо-Словаччини і Румунії".

В заміну за це Захід одержав декларацію, що у майбутньому будь-які зміни можна буде переводити шляхом мирних домовлень, які „не мають ніякого значення" а також „дуже неясні совєтські зобов'язання дозволити на вільніший рух осіб та інформації". Коли йдеться про військовий аспект безпеки, то одиноке „досягнення" — це обіцянка з боку СССР „давати на три тижні заздалегідь повідомлення про військові маневри, які включатимуть понад 25,000 вояків і відбуватимуться у віддалі до 150 миль від кордонів та допускати на такі маневри обсерваторів".

„Ню Йорк Таймс" пише, що ще справа не була б аж така зла, коли б цю „декларацію" підписали дипломати, які її приготовили, чи в гіршому випадку — міністри закордонних справ. Тоді цей документ перейшов би до історії, як „ще один засіб прикрасити совєтські пропаґандивні вправи", а „шкода могла б бути поміркована". Так не сталося, бо „совєтський верховод Леонід Брежнєв вманеврував всіх більших европейських лідерів західнього світу — одного за одним — у зобов'язання підписати Европейську декларацію у Гельсінках на вершинній конференції 35-ти держав, що має мати піднесений настрій і тентативно визначеній на 30 липня тобто за десять днів".

Заплановану вершинну заключну частину конференції газета називає „карнавалом", який може мати шкідливі наслідки, якщо викличе на Заході неоправдані сподівання, мовляв, настав час справжнього миру. Ситуація у світі далека від радісної — пише „Ню Йорк Таймс", стверджуючи, що „дуже обмежені форми контролі зброї і співробітництва Сходу зі Заходом йдуть в парі з посиленими репресіями в середині СССР, збільшеним суперництвом СССР зі Заходом на Близькому Сході, у Південній Азії і на Індійському Океані і малий поступ зроблено, коли йдеться про розмови щодо обмеження стратеґічного чи конвенціонального узброєння".

Висновки газети — песимістичні і вона радить рятувати, що ще вдасться врятувати, а саме — не допустити до „фальшивої радости" на Заході, „якщо вже запізно відкликувати вершинну зустріч у Гельсінках". Газета пропонує зробити всі зусилля „публічні і приватні, щоб не допустити до задоволеного заспокоєння на Заході. Разом з тим є важно, щоб довести до відома Совєтського Союзу, що захоплення комуністами силою або у висліді підривної акції контролі над демократичною революцією в Портуґалії Західній світ не акцептує навіть тоді, якщо він є готовий визнати совєтське панування над його (Заходу) безпосередніми східніми сусідами" — закінчує свій коментар „Ню Йорк Таймс".

НОВІ АРХЕОЛОГІЧНІ ЗНАХІДКИ В УКРАЇНІ

Київ. — „Радянська Україна" та інші підсовєтські часописи поінформували про нові археологічні відкриття в Україні. Черкаські археологи виявили поблизу села Майданецька на Чернігівщині поселення, яке існувало понад 5.000 років тому. Розкопками та електромагнітною розвідкою знайдено близько півтори тисячі жител, розміщених у 12-х рядах. Учені ствердили, що це мусів бути укріплений центр трипільського суспільства. Досі таких великих скупчень жител ще не знаходили.

„Аполлон" продовжує полет в космосі, переводить досліди

Гюстон, Тексас. — Після того як в понеділок, 21 липня, совєтський космічний корабель „Союз" щасливо приземлився у Казахстані, американський космічний корабель „Аполлон" із залогою, яка складається із генерала Томаса Стаффорда, Доналда Слейтона і Венса Бренда, продовжував свій полет в космосі. Американські астронавти переводять ряд дослідів і приготовляються до висадки на Тихому океані у четвер, 24 липня, о год. 5:18 вечером. Військовий корабель „Ню Орлінс" вже находиться коло 340 миль від Гаваїв, ді має осісти „Аполлон". Ця подія, як і приземлення „Союзу", який від четверга, 17 липня, до суботи 19 липня, відбував спільний полет із американським космічним кораблем, також буде передавана на телебаченні у майже всіх країнах світу.

Від суботи, 19 липня, до четверга, 24 липня, залога „Аполлона" переводила і продовжує ряд важливих експериментів. У понеділок, 21 липня, астронавти телескопічними апаратами фотографували поверхню Землі, зокрема частини Південної і Центральної Америки, східнього побережжя ЗСА, як також частини Европи. Ці знімки допоможуть при уточненні мап, а також мають на меті дослідити океанські течії, підземельні збірники води в пустинях тощо. Крім того, залога „Аполлона" досліджувала ультрафіолетні проміння, видавані далеко віддаленими зорями і планетою Юпітер. Астронавти також мають перевести досліди щодо впливу стану неваґомости на живі клітини, старатимуться випродукувати малі кількості кришталю та переведуть експерименти над живими рибами, які перебувають з ними в „Аполлоні".

На середу, 23-го липня, запланована 42-хвилинна пресова конференція із астронавтами, яка має розпочатися о год. 8:23 рано. Кореспонденти в Гюстоні, Тексас, і Кейп Каневерал, Фльорида, завдаватимуть астронавтам питання, а питання і відповіді будуть передавані на телебаченні та через радіо.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД НАКЛАВ „ВЕТО"

Вашінґтон. — У понеділок, 21 липня, президент Джералд Форд наклав „вето" на законопроєкт Конґресу, який пропонував обнизити деякі ціни на американські нафтові продукти, заявляючи, що таке обниження в цінах тільки збільшить вживання цього роду пального американцями і збільшить залежність ЗСА від інших країн щодо постачання нафти. Президент натомість закликав Конґрес схвалити його пропозицію, щоб вся урядова контроля над цінами нафти була ступнево знесена протягом наступних 30 місяців.

Українці Венесуелі прагнуть і потребують тісніших зв'язків з українцями інших країн

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): ред. Ігор Длябога, д-р Роман Припхан, адміністраторка „Свободи" Любов Папіґак та головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан.

Джерзі Ситі. — українці Венесуелі, яких в тій південноамериканській країні нараховується на близько 1500 осіб, бажали б і потребують тісніших зв'язків з українськими поселенцями та їх установами в інших країнах, зокрема в ЗСА і Канаді — каже д-р Роман Припхан, відомий наш лікар - громадянин з Венесуелі, який тепер перебуває на відвідинах в ЗСА та минулої п'ятниці 18-го липня, відвідав УНСоюз і „Свободу". Українські поселенці у Венесуелі в своїй більшості живуть у Каракасі і у Валенсії, де й сам д-р Припхан має свою лікарську практику. У тих двох містах розвиває свою активність українська Громада Венесуелі, яку очолює Володимир Коваль. Управа Громади є у Каракасі, а у Валенсії є відділ Громади на чолі з інж. Федором Якимцем. Цей відділ в останньому часі посилив активність з уваги на значне число молоді та її активність під проводом свого голови Віктора Бойка.

У Венесуелі є парафії української Католицької і Української Православної Церков. Католицька парафія від смерти о. д-ра П. Хруща необсаджена. Парохом української Православної Церкви є о. Леонід Лотоцький. Недавно Венесуелю відвідав митрополит УПЦеркви Владика Мстислав, що спричинилося до пожвавлення місцевого життя. Позитивно вплинуло коротке перебування в Каракасі о. Блажейовського, який прибув сюди з Риму, але який вже в квітні цього року покинув Венесуелю. Українська Громада у Венесуелі понесла втрату зі смертю видатного діяча інж. Василя Лінчицького, який приймав активну участь в житті місцевої української православної парафії. Його функції перебрав Андрій Поліський.

Українське життя у Каракасі і Валенсії могло б задовільно розвиватися, коли б була обсаджена українська католицька парафія і коли б найшлася людина з організаційним хистом, яка хотіла б зайнятися місцевими громадськими справами — заявив д-р Роман Припхан в розмові з екзекутивними урядовцями УНСоюзу та редакторами „Свободи", та як наладнаються тісніші зв'язки з українськими поселенцями інших країн, зокрема ЗСА і Канади.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
ЗАСНОВАНО 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50; на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ц міс. За кожну зміну адреси ... Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фальшивий детант

Журнал „Международная жизнь" з липня цього року опублікував „методичні вказівки" на допомогу лекторові на тему „Ідеологічна боротьба на сучасному етапі". Коментуючи „сприятливий" з точки зору Москви зворот у міжнародних відносинах і „позитивні переміни у міжнародних справах", автори статті С. Вишневський і Ю. Молчанов дають пояснення, як розуміти „розрядку" (детант) у відносинах між СССР і капіталістичним світом. Автори відкидають, в першій мірі, „безпідставність тези буржуазної пропаганди про те, що справжнє мирне співіснування мислиме тільки в обстановці повного припинення всякого клясового противоборства двох соціяльних систем". Далі, вони відкидають теорію т.зв. конвергенції двох систем, мовляв, все це не відповідає реальній дійсності.

„Мирне співіснування не усуває і не пом'якшує антагоністичної протирічности між соціялізмом і капіталізмом — головної протирічности сучасної доби, не означає відмовлення від клясової боротьби, чи її притуплення" — пишуть згадані автори. „Важливим є роз'яснити, — додають вони далі, — що мирне існування стосується тільки сфери міждержавних стосунків і не поширяється на клясову боротьбу всередині капіталістичних країн, а також на національно-визвольні рухи."

Мало того, згідно з совєтською інтерпретацією, „Совєтський Союз, братні соціялістичні країни вважають своїм інтернаціональним обов'язком подавати всебічну допомогу і підтримку народам, які боряться за своє національне і соціяльне визволення ... Треба відзначити, що мирне співіснування держав з різним соціяльним устроєм ні в якій мірі не поширюється на сферу ідеології. Що більше, на сучасному етапі історії боротьба комуністичної і капіталістичної ідеології перемінилася в один з гострішúх фронтів боротьби".

В статті говориться про те, що „Совєтський Союз, соціялістичні країни мають всі передумови, щоб розгорнути ідеологічний наступ на всьому фронті. Ці можливості породжені зміною відношення сил на міжнародній арені в користь соціялізму і поглибленням загальної кризи капіталізму". Зробивши таке ствердження, автори статті на закінчення так уточнюють: „роз'яснюючи конечність активного наступу на буржуазну і ревізіоністичну ідеологію, треба нагадати слухачам ленінські принципи ідеологічної боротьби: ідеологічна боротьба безперервна, в ній не може бути перерви, передишки; в боротьбі з буржуазною ідеологією не вистачає розкривати її брехливість, треба розкривати її клясовий зміст, призначення буржуазних теорій і концепцій; боротьба проти відвертого антикомунізму мусить получуватися з боротьбою проти правого і „лівого" ревізіонізму".

В такому контексті насвітлено у статті справу т.зв. культурного обміну СССР і соціялістичних країн з країнами Заходу. Очевидно, у світлі таких з'ясувань виразніше можна бачити совєтське розуміння „невтручування у внутрішні справи інших держав", про що також є мова у цій статті, а що цілком відрізняється від того, що говорять на цю тему деякі західні політики, намагаючися „продати" своїм землякам ідею детанту з СССР.

Пам'яті борця

Померлий і похований минулого тижня проф. д-р Микола Чубатий, видатний наш науковець і діяч, історик і публіцист, мав — як і кожна жива та активна людина — своїх відданих прихильників і своїх завзятих противників.

Кажеться, що про померлих не говориться, якщо не говориться добре. Про покійного професора Чубатого можна говорити, бо можна сказати багато, дуже багато доброго. Своїм життям і своєю активністю та своєю творчістю він здобув собі передове місце не тільки в українській науці, але і в українській історії. Має він своє місце і в „Свободі", на сторінках якої поміщена мабуть більшість його публіцистичної та частина наукової творчости за всі майже чотири десятки років його побуту в Америці.

Крім працьовитости і творчости, проф. М. Чубатого характеризували зокрема його наполегливість і його завзяття, притаманні тільки борцям. Борцем бо, справжнім борцем в усіх багатьох ділянках його активности був св.п. професор Микола Чубатий. Він був борцем за українську незалежність, за українську науку, українську правду, українську самобутність, за власні переконання. З такою людиною, що бореться, можна не погоджуватись, можна сперечатись, можна і проти неї боротись, але її не можна не шанувати. Тому то і цілком певно вся наша громада з глибоким жалем прийняла вістку про його відхід у вічність та назавжди в пошані збереже пам'ять про нього.

Азори хочуть унезалежнитися від Португалії

Понта Дельґада, Азори. — Загроза комуністичного перевороту в Португалії дала стимул населенню азорських островів до обміркування питання унезалежнення від Португалії і проголошення Азорів самостійною державою. Така можливість може стати цілком реальною, як тільки в Португалії уряд стане на виразні комуністичні позиції. Справа в тому, що населення Азорів, віддалених близько 1000 миль від Португалії, є в основному консервативних поглядів. В останніх виборах центрова Партія Народних Демократів одержала аж 66 відсотків всіх голосів, а комуністи тільки 2 відсотки.

Враховуючи такі настрої на островах, лісбонський уряд погодився дати Азорам автономію, уповноважнюючи губернатора покликати спеціяльний орган з місцевих представників, який матиме нагляд над переведенням в життя автономії. У випадку, коли б населення Азорів вирішило ... унезалежнитися, Португалія напевно не зможе цьому ефективно протидіяти, враховуючи віддаль і можливі ускладнення з обороною. Азори мають розвинену самовистачальну економіку, за винятком запотребування на нафту та пшеницю. Народні демократи виступили з домаганням до лісбонського уряду, щоб у дальших переговорах Португалії з ЗСА про ренту американських баз на Азорах до делегації були включені представники Азорів.

I. Вовчук

ЖНИВА У „ВИРІШАЛЬНОМУ РОЦІ"

I.

У Совєтському Союзі збирають урожай „вирішального" року брежнєвської п'ятирічки. В Україні, на Кубані, Донеччині та й у всіх південних просторах імперського комплексу СССР жнива видалися дуже ранні. „Протягом усієї весни на більшій частині европейських територій була надзвичайно тепла погода. Пересічна температура в першій декаді травня була вища, як будь-коли: 18 ступнів (за Цельсієм). А вдень спека досягала 25-30 ступенів (76-86) за Фаренгайтом)" — подавала газета „Сільське життя" з 14-го травня.

„Спека з суховіями, що навістили Кубань і Україну в кінці травня і в червні, прискорила дозрівання посівів на 15 - 20 - 25 днів, переплутавши збиральні пляни в господарствах, перекреслюючи сподівання „отечественного" керівництва. Ранні жнива — урожаю нема, — говорили хлібороби. В совєтській пресі особливу увагу приділено техніці, яка має вирішальне значення в збиранні врожаю в найкоротший час: за 8-10 календарних днів.

Ранні жнива застали керівників господарств зненацька; ремонт машин і підготова до жнив запізнилися. В багатьох областях України більше як третина збиральної техніки непідготовлена. Як і раніше заводи не постачили на час запасних частин. „Опірні бази для ремонту не укомплектовані кадрами і не мають запасних частин". На Полтавщині, наприклад, несправних 580 комбайнів „Нива" і „Колос", а запасних частин на опірних базах є тільки до 30 - 35 машин. Подібне становище й на Чернігівщині, Кіровоградщині, Сумщині, Вінничині, де побували кореспонденти („Правда", 14-го червня).

Хронічні неполадки плянового постачання, як і раніше, в СССР намагаються надолужити соціялістичними зобов'язаннями механізаторів. Вони в центрі уваги преси і партійних наглядачів. Біля нагороджених механізаторів намагаються формувати „хліборобські династії", пробуючи затримати людей в кріпосницькій системі колективізму. Партійний офіціоз, розповівши, який то „цікавий" був злет комбайнерів у селі одного знатного механізатора в перші дні жнив, бідкається, що для виконання зобов'язань механізаторів є багато труднощів. А найбільша — що немає запасних частин.

Щоб запобігти лихові і зібрати швидко врожай, придумали застосувати новий спосіб для ефективного використання техніки. Замість механізованих ланок, якими вирощувався і збирався досі врожай, в цьому році господарства концентрують техніку в одному кулакові: комплексно - механізованому загоні, зосереджуючи в ньому значну кількість збиральних машин і техніки. Це мало б забезпечити збирання врожаю в найстисліші терміни, даючи можливість маневрувати не лише в господарствах, а й у районах, областях. Щоб забезпечити „комплексні загони" необхідною технікою, вирішено позичати її на час жнив з господарств інших областей. А після збирання врожаю колгоспи і радгоспи, які одержували техніку з господарств інших областей, зобов'язані відрядити в ті господарства разом з посіченими і свої комбайни і механізаторів. В такій взаємодопомозі „Львів приходить на допомогу Одесі, Хмельницький — Миколаєву, Житомир — Херсонові. Минуться десять пекучих днів жнив на півдні, і комбайнова хвиля попливе на північ" („Ізвєстія" 25-го червня).

Досі таке практикувалося при збиранні врожаю на цілинних землях. Збиральна техніка з механізаторами з господарств України, Кубані транспортувалася на Сибірські простори розораної цілини. Механізатори буцім то добре заробляли на цих виїздах. А у „вирішальному" році, ганяючись за врожаєм, цю систему практикується і в Україні і на Кубані, щоб зосередивши в одному загоні 10 і більше комбайнів, автомашин з відповідною технічною обслугою, якнайшвидше зібрати врожай „І все те не для того, щоб здивувати чиюсь уяву, — говориться в урядовому офіціозі: — Для діла. Щоб зерно взяти з поля, уникнути втрат". („Ізвєстія", 5-го червня). А головне виконати першу заповідь колективізму: постачити зерно державі.

Читаєш скупі звідомлення в урядовій пресі про цьогорічні жнива, після пересіяння тих звідомлень на густому ситі цензури, з оспіваною за замовленням ударною працею механізаторів, і бачиш, яку велику битву веде партія за врожай. В куряві і гуркоті комбайнів на полях України, та й по всіх просторах світу большевицької сваволі лунає: „Давай! Давай!" В областях тисячі контролерів і підганяльних цуциків, — а діло не йде. У величезному галасі тоталітарного „отечества" губиться людина, яку большевики відчужили від землі.

Ось що побачив спеціяльний кореспондент „Ізвєстій" на жнивах на півдні України, в радгоспі „Урожайний", на Миколаївщині: В комплексно - механізованому загоні „чотири комбайни вже стояли з різних чисто ремонтних причин, і це нікого не хвилювало. Два комбайнери поїхали на центральну садибу по запасні частини, останні дрімали в холодкові, під тракторним візком" („Ізвєстія", 25-го червня). Кореспондент урядової газети, показавши дійсність на жнивах, твердить, що вона „ніяк не в'яжеться з колективною відповідальністю", яку намагається накинути партія на жнивах. Люди тікають в холодок.

Вельмипромовисту фотографію зі жнив вмістила „Правда" на третій сторінці з 4-го липня. Десятеро школярів маршує в поле з довгими ціпками (з подібними приганяли в липні 1941 року на лівий берег Дніпра мобілізованих селян — „воїнів отечества" з Правобережжя). Під фото написано: „Група хлопців і дівчат з табору „Молода гвардія" крокує в поле".. Дівчата мов би посміхаються, хлопці суворі. „Біля двох тисяч старшокласників Верхнедніпровського району Дніпропітровської області перебувають в час літніх вакацій в таборах праці і відпочинку. Вони — добрі помічники трударів села — доглядають в полі посіви, заготовляють харчі". Тільки в одному районі зігнано біля двох тисяч середньошкільної юні в „табори праці", щоб допомогти виростити урожай у „вирішальному році".

(Продовження буде)

П. Феденко

ШКІДЛИВЕ НЕПОРОЗУМІННЯ

В. Максимов, редактор збірників „Континент", що виходить у Західньому Берліні, мав розмову з українцями. В цій розмові порушено також національну проблему в Совєтській імперії. Максимов говорив, що він співчуває народам, що перебувають під комуністичною диктатурою, яка має свій центр у Москві. Одночасно він зазначив, що в апараті диктатури є немало українців: Підгорний — „Подгорний", Гонраленко та інші, що зробили велику політичну кар'єру. З того Максимов робить висновок: та ж українці належать до гнобителів у Совєтській імперії.

Цей фальшивий „силлогізм" зовсім не новий. Російські противники „українського сепаратизму" з доби царського режиму казали, що багато визначних діячів українського роду помагали творити російську імперію, то, значить, не бачили шкоди для України від Росії. До речі, про це згадується в комедії І. Котляревського „Москаль Чарівник". Українець Михайло Чупрун відповідає на незважливі слова москаля, мовляв, „хахол ніжуда не годітся, да голос у нєво хорош"! — А подивися в синод і сенат, скільки там наших?

Однак питання: чи українці — ієрархи церковні, що засідали в „Святєйшому правітельствующему сінодє", були оборонцями української православної церкви, її автономії і стародавніх звичаїв? Навпаки, вони допомагали помосковленню української церкви, навіть вимову церковно - слов'янських книг накинули московську. Раніше у нас вимовляли букву ѣ (ять) як „і".

„Тако да просвітится ваш світ пред чоловіки". Але наказом згори велено вимовляти: „Тако да просвєтится ваш свєт пред человєкі"...

Міністри українського роду в царському уряді: Кочубеї, Трощинські, Безбородьки, Завадовські, Гудовичі тощо служили вірно російській імперії і були байдужі до недолі рідного краю. Їх захоплювала „страсть к чинам" і особливо „к жалованію", як писала цариця Катерина II: вона хотіла високими титулами і матеріяльними вигодами погасити „сепаратизм" українських кар'єристів, щоб вони „не дивилися, як вовки в ліс"... Ця політика мала успіх: сини і внуки „мазепинців" стали вірними підданими царського трону.

Коли перед Першою світовою війною внесений був у Державній Думі (парляменті у Петербурзі) проєкт закону про введення української мови в народніх школах, то рішуче проти цього поставилися родовиті українці, але помосковлені до мозку власних кісток: посли — Анатолій Савенко, Василь Шульгин та інші прихильники „Союза русского народа". Ці приклади показують, що кожний народ, теж і наш, не може відповідати за слова й діла своїх національних відступників — ренеґатів, що стали гнобителями свого народу на службі чужій державі. Такі перевертні бувають не ліпші за гнобителів з іншого народу, недарма є приказка: „Потурнак гірший від турка"...

Національне відступництво відоме в історії різних народів. Поляки — Тадеуш („Фаддей), Булгарин (Бутарин), хрещеник Костюшка, живучи в Петербузі за царя Олександра I та Миколи I, став російським письменником і російським патріотом. Історик Сонковський, відомий як російський письменник під іменем „барон Брамбеус", був теж польського роду. Князь Ярема Вишневецький, ворог козацької України, був українського роду, але став завзятим польським патріотом, — умер 1651 року. Ім'я українського православного сенатора Речі Посполитої Адама Киселя добре відоме в нашій історії; він був польським патріотом. І він почув від одного з полковників Війська Запорізького на переговорах у Переяславі в лютому 1649 року: - І ти, Киселю, кість від кости нашої, йдеш з ляхами...

Міністри в уряді П. Скоропадського (Ігор Кістяковський, Вол. Науменко, Микола Вашленко та інші — родом українці) були противниками „українського сепаратизму".

Ще деякі приклади з історії: Лорис - Меліков, міністер царя Олександра II, убитого 1-го березня 1881 року в Петербурзі, був вірменського роду. Чи він міг провадити „вірменську політику" в царській Росії? Організатор терору в Росії Фелікс Дзержинський був поляк, як і його наступник Менжинський: чи їх діяльність в Чека була доказом панування поляків над Росією, як і комісарів - латишів у Москві — Рудзутака, Пельше та інших?

Комуністи грузини: Джуґашвілі — Сталін, Орджонікідзе та інші послали червону армію завоювати свою батьківщину — Грузію 1921 року.

Нарешті загальновідома історія Наполеона Бонапарта: цей творець французької імперії не був французом. Він народився на острові Корсиці 1769 року, а прославився як патріот єдиної неподільної Франції. Названі відступники не служили інтересам своїх рідних країн, а допомагали гнобителям своїх народів.

Любомир Кузьма

ВИСТАВКА ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТИ

Як попередніми роками, так і цього року восени 65 Відділ Союзу Українок Америки влаштовує виставку дитячої творчости в Ню Йорку. Якщо попередні виставки можна було назвати виставками творчости молоді з причини горішньої границі віку (до 18 років), то цього разу організаторки виставки вирішали обмежити вік учасників до 14 років, щоб виставка мала дійсно дитячий характер. Також у зв'язку з цією виставкою висловлено побажання, щоб деякі з експонатів мали український характер, бо існує можливість показати виставку пізніше в американському середовищі. Виразити щось характерне для нас, це доволі трудна проблема для дітей у наших обставинах. Однак можна б її розв'язати в той спосіб, щоб піддати дітям думку ілюструвати якусь українську казку, як напр., казку про „Ріпку". Або звернути їх увагу на таку тему, як свячене на Великдень з писанками і т.п. Очевидно, це не є умовина участи у виставці, лише побажання виставкового комітету. Тільки охочі повинні б малювати такі теми власної волі, без натиску збоку дорослих, але за їхньою порадою.

Дитяча творчість не є чимсь маловажним, як давніше думали. В ній можна бачити цікаві психологічні і мистецтвознавчі проблеми.

Подібно як забави дітей, так і їхня творчість є вправою певних здібностей і приготуванням до наступних стадій життя. Прикметами дитячої творчости є спонтанність, зумовлена браком досвіду і спеціяльного знання. Звідси походить теж і відвага дитини, якої не здержує ніякий самокритицизм. Деякі сучасні мистці намагалися імітувати стиль дитячого малярства, щоб в цей спосіб осягнути свободу творчости. Проте в тому не мали великого успіху, бо не можна завернути пройденого часу і наново стати дитиною. Крім того, що інше цінимо у дорослого мистця, а що інше у дитини.

Дитина проходить початкові стадії розвою, і її мозок ще нездібний присвоїти те спеціяльне знання, яке є умовою майстерности і досконалости творів дорослих. Існує аналогія між стадіями розвою дитини і початковими стадіями розвою людства. В образотворчості дитина починає від перших півабстрактних проб у віці трьох - чотирьох років, що відповідає вікові людства кількасот тисяч років тому, і помалу доходить до примітивного реалізму, на зразок староєгипетського або єгипетського малярства, у віці біля 13-ти років, що відповідає історичному часові від кількох до кількадесятьох тисяч років тому. Цей вік (13 - 14 років) є границею, поза якою дитина входить у світ дорослих і може прийняти повне мистецьке знання. Тоді її поступ перескакує останні три тисячі років і зближується до сучасности.

Трудність мистецького навчання дітей полягає в тому, щоб не прикладати до них мірки дорослих і не вчити їх забагато. Помилкою є критикувати їхні твори з точки погляду дорослих. Треба дозволити їм розвиватися природно. Нахиляти дитину до якогось стилю, напр., до абстракції або до стовідсоткового реалізму, це фальшивий підхід. Поза деякими технічними вказівками, які діти можуть зрозуміти і прийняти, треба їм дати повну свободу теми і виконання, щоб вони могли переживати радість творчости і відкривання нового.

Хоч з дітей, що рисують і малюють, може тільки одне на сто стане мистцем чи мисткинею у майбутньому, але всі вони мають більші або менші мистецькі здібності і час розвитку цих здібностей у дитинстві ніколи не є страчений. Ці мистецькі здібності придаються і в інших професіях, а також у майбутньому сприйманні і оцінці мистецьких творів.

Дорослі, що оглядають виставку дитячої творчости з належним розумінням, не раз здивовані пробликами незвичайного таланту, свіжістю розв'язки деяких мистецьких проблем. І тоді з'являється думка: „Якби сполучити цю свіжість і простоту з досвідом і знанням..." Однак, як показують твори дорослих мистців, у тому скривається майже непереборна трудність. Правдоподібно тільки у геніїв таке сполучення є можливе.

М. Сосновський

МІЖ „ОПТИМІЗМОМ" І „ПЕСИМІЗМОМ"

(Думки з приводу концепцій визвольної політики ОУН, ОУНр і УРДП)

9

Поминаючи на цьому місці, тактично цілком неправильне протиставлення собі питання розбудови власних сил і справи вмілого використання пригожої зовнішньополітичної ситуації, ми тільки скажемо, що при такій постановці проблеми УРДП повинна була б точніше з'ясувати саму доцільність існування нашого політичного сектора і навіть її самої поза кордонами України, а зокрема зняти з порядку дня питання заходів „уздоровлення" УНРади, чи об'єднання на її форумі наших політичних партій. Ще більш незрозуміло у такому загальному контексті концепції УРДП виглядає пропонована цією партією альтернатива „політизації" Світового Конгресу Вільних Українців. Якщо зовнішньополітична акція безвиглядна і безпредметна, а единою відповіддю на складну українську ситуацію є „розумне" маневрування під кутом максимального використання „внутрішніх протирічностей" совєтської системи в умовах СССР, тоді проблема нашого еміграційного політичного сектора не має ніякого суттєвого значення, хіба виключно теоретичне.[1]

Безумовно правильно покладено наголос на конечність і доцільність максимальної активізації на зовнішньополітичному відтинку у з'їздових матеріялах націоналістичних груп, зокрема ОУНр. У випадку ОУНр маємо справу з чіткою програмою такої активізації в загальному контексті визвольної політики і концепції і маємо з'ясоване становище до окремих факторів сучасного міжнародного життя. Можна сперечатися з деякими ствердженнями, як, наприклад, щодо Китаю і його характеристики, але це справа погляду і інтерпретації. „Імперіялізм" Пекіну, на нашу думку, наприклад, не пов'язаний виключно з китайським комунізмом, а стосується в такій же мірі попередника комуністичного режиму в Китаю — націоналістичного Чан Кай-ші. Режим Мао Тсе-тунга на зовні веде традиційну китайську національну політику, використовуючи тільки інші тактичні прийоми. Національні меншості комуністичного Китаю були в межах також і націоналістичного Китаю і тому немає ніяких підстав твердити про якусь особливу форму китайського комуністичного імперіялізму і ставити знак рівнання між сучасним Китаєм та СССР, не зважаючи на можливість повного зговорення між Китаєм і СССР в майбутньому. Це не вірно історично і не доцільно з тактичних міркувань. Очевидно, позитивом є визнання факту про кінець монолітности комуністичного руху, але з цього покищо не зроблено належних і конечних висновків для практичної політики.

Недоліком з'їздових матеріялів всіх груп є те, що в них дуже мало відведено місця проблематиці української діяспори, хоч власне ця діяспора становить сьогодні єдину людську і матеріяльну базу усього нашого політичного сектора. Саме тільки ствердження, що, мовляв, „українська спільнота на чужині — інтегральна частина, рам'я української нації у вільному світі, що визначає їй також міжнародньополітичну ролю" (ОУНр), чи що „та частина українського народу, яка була змушена московським окупантом покинути рідні землі й тимчасово поселитися у різних частинах вільного світу, перебрала на себе святий обов'язок зберігати, плекати й розвивати українські державницькі традиції, розпрацьовувати й поширювати основи політики визволення, в міру своїх сил збагачувати науку і культуру" (ОУН), чи що українці „поза межами Батьківщини, які, вважаючи себе часткою свого народу, зберігають свою духову єдність із ним та свідомі свого морального обов'язку допомагати всіми можливими засобами його сучасному змаганню за наші національні цілі" (УРДП) — всі ці ствердження далеко ані не з'ясовують суті проблеми української діяспори, ні її завдань, ні справжнього місця і ролі в загальному контексті української визвольної політики.

Переглядаючи з'їздові матеріяли, мається враження, що наш політичний сектор до сьогодні не збагнув, чи не хоче збагнути, самого поняття української діяспори і недооцінює її як специфічного соціологічного феномену, якого не можна вже визначити просто фразою про „інтеґральну частину, рам'я української нації у вільному світі" з доповненням про „моральний обов'язок" поселень у відношенні України. Є очевидним, що український політичний сектор намагається плекати поняття наших поселень у світі („української діяспори"), як ефемерного явища, і хоче накинути їм дуже вузьку функцію „підсобного" інструменту політичних еміграційних груп. Не треба багато говорити про суцільну помилковість такого підходу до справи і про нехтування конкретними фактами, що стосуються наших поселень, зокрема тих, що вже сто і більше років існують та розвиваються.

На нашу думку, таке становище згаданих тут наших політичних груп і всіх інших є політично шкідливе і з точки зору інтересів нашого народу в Україні і також самих поселень, які вже не є ані „тимчасовими", ні „безґрунтовими", ні у будь - якій мірі залежними від існуючих на еміграції українських політичних груп. Проблема української діяспори, як явища самого в собі, вимагає набагато серйознішого підходу, тимбільше, що власне наші поселення в актуальній незвичайно складній для України ситуації можуть відіграти дуже важливу ролю. Крім того, на довшу мету, справді тимчасовими є не українські поселення, а українські політичні середовища на еміграції, далекойдуче послаблення яких з уваги на час еміграції відзначено навіть у матеріялах обговорюваних з'їздів. Зрештою, навіть усамостійнення України не є однозначним з тим, що український народ у новій дійсності після стільки років підтримає діючі нині еміграційні партії і центри. Зате українські поселення при розумній політиці принаймні у деяких країнах зможуть не тільки зберегтися, а й закріпитися.

(Продовження буде)

[1] Пор. думки на цю тему В. Цимбалістого у статті „Власні сили" і „союзники", („Свобода", 21 і 24 липня 1975 р.).

Пам'яті Усусуса Теодора Калитовського

Дня 16 червня ц. р. у Детройті помер на 90-му році трудолюбивого життя Теодор Калитовський. Покійний народився 23-го січня 1885 р. в селі Трійця біля Снятина в Галичині, де його батько був парохом. Там же закінчив Покійний десятирічну школу, а в Коломиї гімназію. Природничі науки студіював у Чернівецькому університеті і по отриманні диплому був учителем фізики і ботаніки приватної української гімназії УПТ в Коломиї.

Під час Першої світової війни зголосився добровільцем в ряди українських Січових Стрільців і пережив з ними побіди і невдачу в бажанні мати свою власну державу. Вернувшися до Коломиї, учив дальше у згаданій українській гімназії. Його улюбленим викладовим предметом була ботаніка, любувався природою і знав кожну квітку з вигляду і назви. На 36-тому році життя Покійний одружився з учителькою Марією Демчуківною із села Тросанівка, яка вчителювала у виділовій школі в селі Валинці, біля Коломиї. у 19-22-му році прийшов на світ син, якому при хрещенні дано ім'я Іван. Згодом заощадивши гроші, подружжя подоки дозволяли йому пам'ять „Самопоміч" — Ст. Щуровбудувало в Коломиї мурован. дім, про який часто згадував Покійний, що не довелося жити в цьому довго. Їхнє щасливе життя перервала Друга світова війна журбою за сина-одинака і від весни 1944 р. мандрівкою у невідоме. Син залишився в Україні, а батьки опинилися в Байройті (Баварія), де Покійний був учителем таборової гімназії, директором якої був, також вже покійний, д-р К. Кисілевський. В році 1950 Покійний з дружиною прибув до Детройту. Тут якийсь час працювали обидвоє на українській католицькій оселі біля Понтяку, опісля переїхали до Боффало, де за старанням к. усусуса і команданта табору в Байройті — Олінкевича отримали працю в шпиталі. По кількох роках повернулися до Детройту і тут жили зі скромної старечої пенсії і дещо заощадженої суми грошей. Покійний був членом місцевої станиці Братства УСС-ів і цікавився журналом „Снятин" під редакцією М. Бажанського і, доки дозволяли йому пам'ять і зір, багато читав і писав. Кілька його статтей на природничі теми надрукувала „Свобода". Обидвоє були релігійні і побожні. Покійний заломився духово і фізично, коли у 1972 р. після операції очей (катаракта) померла його дружина. За старанням секретаря місцевого відділу „Самапоміч" — Ст. Щуровського, Покійний доживав свого віку в одному зі старечих домів, де й помер.

Тіло Покійного виставлено в похоронному заведенні Бугая, де у вечорі 18-го червня і вранці 19-го червня ц. р. відправлено панахиди, а потім в церкві Непорочного Зачаття о. Сергій Фединяк з о. крил. І. Прокоповичем відправили заупокійну Службу, після якої о. С. Фединяк виголосив прощальну промову. На кладовищі Моунт Олівет, де зібралися земляки і знайомі, над домовиною Покійного промовляли: від земляків Снятинської землі — ред. Михайло Бажанський, від учительського збору в Байройті — о. крил. Іван Прокопович і від Усусусів — к. Усусус Євген Драгінда. Покійний був спокійної вдачі, маломовний, про свій житьовий шлях нерадо розказував. Залишив сина Івана в Україні і двох сестрінків, одного у ЗСА і одного в Канаді. Два останні були приявні на його похороні.

Франц Липецький

Полтавський Вечір

З ініціятиви св. Андріївської української православної громади в Лос Анджелесі, Кал. для відзначення 800-річчя славного українського міста Полтави, тут у парафіяльній залі, в суботу, 31-го травня, ц.р. відбувся „Полтавський вечір", який можна врахувати як один із кращих цьогорічних українсько - народно-розвагових атракцій української громади в Лос Анджелесі. Простора заля була вщерть виповнена українцями й іншонаціональними мешканцями цього міста, та з подальших околиць, між якими було багато молоді.

Залю на ювілейному вечорі гарно удекоровано, передусім кидався в очі розмальований чудовий красвид полтавських пшеничних ланів з українською хатою над річкою; картину розвішено на одній, 60-стоповій стіні, нагадуючи кожному рідні українські широкополя. Її намалював Гліб Старовійт, защо належиться йому подяка та признання, що у великій мірі додало своєрідного настрою.

Програма розпочалась вечерею із полтавськими „галушками" та варениками, що приготовили М. Гнип, М. Савеленко, Р. Бересибко і К. Квітка, а подавали гостям молоді сестриці.

Юрій Вибачинський, відкриваючи цей вечір, і вітаючи, поінформував про програму „Полтавського вечора". При акомпаніяменті Романа Сірого та Гриця Гнипа на акордіонах, він теж відспівав три народні пісні: „Ой, ти дівчино зарученая", „Якби не Маруся" та одну веселу коломийку.

Каліфорнійські „Полтавчанки" в українських народних строях: Ліда Ємець, Рая Бересибко, Галина Білоус і Зіна Романюк відспівали три пісні: „Де пшениченька шуміла", „Ой, чий то кінь стоїть" та „Полтавський рушничок", ці пісні ще більше поєднали присутніх, наче б в одну велику полтавську родину.

„Полтавчанки" за десять років свого існування виступали не лише в українській громаді, на різних національних святах і розвагових оказіях, але й багато разів виступали на американських імпрезах при різних нагодах та по радіо чеської і української програм в Лос Анджелесі.

Несподіванкою був виступ недавно зорганізованої мандолінової оркестри старшої групи Ліги Української Православної Молоді св. Андріївської громади: Григорія Голутяка й Петра Сильчака — мандоліни, Юрія Корінця на гітарі та Романа Раточки на скрипці. Вони гармонійно відограли кілька в'язанок українських народних пісень. Приємною несподіванкою був виступ танцювального ансамблю при Лізі Молоді: К. Квітки, К. Сірської, Й. Зубач, Гр. Голутяк, П. Сильчак та Ю. Цап. Виступаючи в гарних народних строях вони ефективно виконали три народні танці.

На цьому ж вечорі признано нагороди за найкращі вишивки таким особам: Вірі Гоголь, Василині Швийко зі своєю дружиною, Стефі, та Лоні Барнич, а з молоді Романові Сірому та Юрієві Корінцеві. Витягнено нагороди на вступні квитки та влаштовано виграшу. Всі нагороди були у формі українських вишивок або кераміки. З нагоди 20 років подружжя полтавчанки Ліди та Якова Ємців проспівано трикратне многоліття та роздано 20 пляшок шампанського.

Оркестра до танців складалась з двох груп: Роман Сірий — українські мелодії, та брати Григорій і Петро — легко американський модерно-танцювальний джез, приграючи відомі танцювальні мелодії. В оркестрі ще брали участь і грали: Роман Раточка, скрипка та Юрій Корінець, гітара. Вся забава була національно-українського характеру, як і годиться на такого роду — вечорі. Присутні у доброму настрої забавлялись до пізньої години вночі.

Треба признати Комітетові в складі „Полтавчанок" і Юрія Вибачинського за добре зорганізування програми цього вечора, як теж парафіяльному Сестрицтву з її головою, Марією Савеленко за працю. Рівночасно належиться подяка всім, що працювали й допомагали перед і під час забави.

Володимир Романюк

75 років від заснування першої „Січі"

Для відмічення січового руху, що відограв важливу ролю в поширенні національної свідомості нашого народу в Західній україні, містимо скорочений спогад Вол. Дорошенка з книги „Січей", що його написав автор з нагоди 60-річчя першої „Січі". Ред.

Теперішнє українське покоління не здає собі справи з величезної ваги події — першого Т-ва „Січі" в Завалю, пов. Снятин, що її заснуКирило Трильовський. Була це великоважна подія не тільки в українському, культурному і політичному — житті Західньої України, але мала вона всеукраїнське значення. Адже ж успіхи українського руху у вільній конституційній Австрії впливали на його розвиток і в російській займанщині. А що вже й говорити про вагу січового руху для Західньої України, тобто Галичини і Буковини. Колишнього темного і затурканого селюха перетворювала „Січ" на людину, свідому своєї національної приналежности і своїх політичних вав 5-го травня 1900 р. д-р справ громадянина — українця!

Вже бо сама назва і форма січової організації сприяла цьому, бо Січ-Мати і Луг-Батько — символи української одности, волі і незалежности, за які боролися січові лицарі на широких просторах України.

„Січі" схопили кінець перерваної нитки української історичної традиції. Прізвища патронів тієї чи іншої „Січі" — Богдана Хмельницького, Петра Дорошенка, Івана Мазепи, Тараса Шевченка й інших пригадували Січовикам славні дії української історії, сповняючи їхні душі почуттям національної гордости і вже самою ціятиви, невсипущої праці для своєї ідеї. Був це таланоприналежністю до „Січі" сталися її члени всеукраїнцями.

Д-р Кирило Трильовський був меткою і рухливою людиною, повної енергії та ініциятив і меткий громадсько-політичний діяч, з великими організаційними здібностями і красномовністю, що поривала маси. Не дивно, що „Січі" дуже швидко охопили не тільки район його діяльности — Покуття, але й поширилися по всій Галичині, а далі й на Буковині. Тут були сприятливіші політичні умовини, ніж в Галичині, де правила польська шляхта і в „Січах" вбачала лютого ворога свого панування, отже всіляко намагалася спинити їхній розвиток.

Я був очевидцем величезного поширення січового руху. Першим моїм знайомим між Січовиками був саме Січовий Батько, як його загально звали, д-р Кирило Трильовський. Пізнав я його в липні 1904 р. під час літніх курсів українознавства, що їх влаштував у Львові для наддніпрянської молоді проф. Михайло Грушевський. На прохання д-ра К. Трильовського написав я до „Громадського голосу", органу радикальної партії, статтю про революційний рух в україні, його цілі і магання Але на моє превелике диво цісарсько-королівська (тобто польська) прокураторія сконфіскувала в моїй статті уступ про економічні домагання революційного руху.

В тому часі д-р К. Трильовський запросив мене на з'їзд радикальної партії і Січове Свято в Коломиї. При тій нагоді котів я блажче приглянутися українському національному житті на провінції і відвідати Гуцульщину, про якої красу багато оповідав мені мій приятель Дмитро Дорошенко. В Коломиї пізнав я визначних діячів радикальної партії з-поміж селян, як Івана Сандуляка, Павла Думку й інших. І з'їзд і Січове Свято зробили на мене незабутнє враження.

На Гуцульщині відвідав я Юру Соломійчука — Юзенчука, дуже популярного радикального діяча — Січовика, якого постійно переслідувала польська адміністрація. Соломійчук мав славу новітнього Довбуша, а листівки з його обличчям, із сценами січових вправ, січових і радикальних діячів, як М. Драгомова, І. Франка, М. Павлика і д-ра К. Трильовського широко розходилися по Галичині і Буковині.

Вертався я на Полтавщину у піднесеному настрою, не надіючись, що вже в 1908 р., примушений політичними причинами, оселюся на постійно у Львові. Відтоді я був свідком січового руху і писав про нього у київських часописах „Село" і „Засів", що їх для селян видавав проф. М. Грушевський. Напередодні вибуху Першої світової війни я бачив величавий здвиг „Січей" і „Соколів" у Львові та разом з іншими учасниками цього небуденного свята (з нагоди 100-их відбувалися звичайно на про роковин народження Т. Шевченка) одушевлявся походом Січовиків і Січовичок, які йшли струнким рядами у своїх барвистих народних одягах, й імпозантного січовою кіннотою. Досі з'їзди „Січей" — Січові Свята — вінції, а тепер весь Львів заляла народна стихія, що здивувала не тільки українців, але й жидів і поляків, засвідчуючи хто є господарем тієї землі.

Незабаром Січовики пішли боротися із зброєю в руках за вільну, незалежну і соборну Україну в ряди українських Січових Стрільців.

Цей могутній зрив нашого західньо-українського селянства саме завдячуємо д-рові Кирилові Трильовському. Він ків, поруч пісень й інших авне тільки засновував Т-ва „Січі" й керував ними, але й складав для них патріотично-визвольного змісту пісні, що широко приймалися в народі і ставали улюбленими маршовими піснями Січовиторів. Ці пісні видавав д-р К. Трильовський окремими збірочками, які сталися дуже популярними в Західній Україні. Крім цього виходив у Львові добре редагований місячник „Січові Вісті", що дуже причинився до розбудови січової організації.

Часто стрічався я з д-ром К. Трильовським не тільки у Львові, але й в часі Першої війни, в „Союзі" Визволення України", у Відні. В останніх роках життя дописував він до „Свободи" у ЗСА.

Згадуючи про заснування першої „Січі", схиляю голову перед тінями незабутніх січових організаторів, а передусім перед її засновником д-ром Кирилом Трильовським.

Український Народний Дім-Блекрак у Боффало і 100-річчя українського поселення

Придержуючись традиції, Укр. Народний Дім — Блекрак улаштував 15-го червня ц. р. внутрішню імпрезу з нагоди „Дня Батька". Члени Дому і запрошені гості — приятелі засіли до святочного обіду, а голова УНД Ярослав Білий, відкриваючи це свято попросив о. Павла Греськіва, місцевого пароха перевести молитву. Імпрезою проводив діяч Гуцульщини Михайло Велимега, який у слові вступив рівнож Теодор Лехман довголітній громадський діяч Блекраку та фінансовий секретар УНД.

Відспівано многоліттєвіє на пошану Батькам, а після по обіді якиїз приготовили членкині, при звуках оркестри Мих. Телюка і Гуцульської, приявні мали нагоду провести в гурті знайомих приємно час. Проф. Олександер Бережницький розповів про організаційне і товариське життя на грані XIX і XX сторіччя, в тому найстаршосвоїм слові згадав наші завдання супроти України. Зі му скупчені наших поселенців на терені Боффало і сусідніх місцевостей. Початки українського поселення почалися тут майже 100 років тому, хоча записана дата відноситься до 1882 р., коли тут приїхали Михайло Котелець і Анна Олияр зі села Одрехова, повіт Сянік — Лемківщина. Гурт поселенців ставав щораз чисельніший і він зорганізував Братство св. Івана Хрестителя (записана дата заснування 11-го квітня 1897 р.) і під цією ж назвою є місцева церква і Відділ УНС, давніше ч. 15 а тепер 304-ий, діє один із найстарших хорів „Воля", Сестрицтво Непорочного Зачаття Пречистої діви Марії та Т-во „Заморська Україна") називали також „Заокеанська Україна). Приступлено до організації парохії та будови церкви. Були це часи важкі під кожним оглядом, але наші поселенці відчували брак своєї церкви і доклали всіх своїх зусиль, щоби її побудувати. Дальшою вимогою було приміщення — свій народний дім — читальня, більша заля і це вдалося здійснити в 1918 році, коли Т-во „Заокеанська Україна при співпраці Т-ва „Сокіл" та вже згаданих закупило приміщення, де сьогодні стоїть вже перебудований Український Народний Дім, до якого добудовано залю та відповідно її тепер зремонтовано, і так по довгих роках здійснено мрії перших поселенців.

У початках, коли поселенцями були в більшості односельчани, вони перенесли зі собою те, що бачили в рідному селі пошану до Церкви і старших, співпрацю, послух і дисципліну. Важливою справою була опіка в часі хвороби чи нещастя і тому вибрано в Братстві опікунів над хворими. Молоді хлопці і дівчата, якими у більшості були наші піонери радо сходилися разом і тому кожної неділі відбувалися сходини звані „мітінгами" Братства і Сестрицтва, де всі мали нагоду висловити свої думки та одержати всі потрібні інформації. Рівнож там обговорювано „підприємства" себто намічувано імпрези як пікніки, забави звані „балями" та інші спільні виступи, зимою „коляду" і т. п. До себе зверталися „брате" чи „сестро". В пізніших роках у товариствах зверталися до себе „товариші". Сходини починали і закінчували молитвою, а часом відспіванням церковної пісні. Торжественно обходжено „День Патрона" зі Службою Божою, а відтак святочним обідом, на який запрошувано членів Сестрицтва чи інших Братств. Участь у сходинах, імпрезах включно у забавах була обов'язкова. За неоправдану відсутність та інші речі були грошові кари. Всі себе знали і на погану поведінку члена звертали увагу, всі дбали про це, щоб бути чесними і поводитися добре. Укладані статути братств докладно про все подавали, а предсідатель і члени управи точно всього перестерігали. Ось такі були громадські закони тих, які ставили перші кроки в Новому Світі. Відійшли у вічність піонери українського поселення, проте тут і там залишилися скромні записки чи спомини з тих часів, які дають нам можність відтворити їхнє життя і громадське й товарисько-приватне.

Український Народний Дізм — Блекрак при вул. Мілітарі Рд. 205 є ще тим осередком, який зберігає традиції наших поселенців та виказує свою активність.

О. Б.

Добра нагода для студіюючої молоді

Джерзі Сіти (С.Г). — Екзекутивний Комітет УНС ухвалив вже другий раз з черги дати можливість студіюючій молоді у віці від 16 до 23 року життя одержати для відпочинку вільний побут в кінці тижня (субота і неділя) на чудовій „Союзівці" в горах Кетскіл.

Вільний побут зможуть одержати ті молоді люди, які на протязі літніх місяців липня, серпня і вересня набудуть в УНСоюзі забезпечення бодай на 3,000 долярів і заплатять повну річну вкладку.

Треба сподіватися, що молодь використає цю нагоду, бож забезпечення кожному потрібне, байдуже в якому віці, і це забезпечення є ніщо інше як ощадність, які всі бажають мати.

Безплатний кінець тижня на Союзівці дає можливість не тільки безжурного відпочинку на дозвіллю, але й дає нагоду зустрітися і нав'язати знайомство із сотнями молодих студентів як Америки так і Канади. Віримо, що і батьки, маючи дітей в такому віці, докладуть своїх зусиль, щоби не прогавити так доброї нагоди.

Діти будуть мати забезпечення, забезпечену ощадність, забезпечену старість, а при тому нагоду безплатно відпочати на Союзівці і нав'язати контакт з їхніми ровесниками. Скільки ж то родичів, а головно матерей, бажають — мріють, щоби їхня доня вийшла заміж за українця, а батьки мріють, щоби син одружився з українкою. Саме хотіння не дає нічого, треба діяти, дати дітям можливість спільних зустрічей, пізнати себе, а тоді можна сподіватися корисних наслідків для нашої громади.

Нагоду зустрітися з іншими молодими студентами дає УНС, треба тільки це використати, а здається, що немає кращого місця, як популярна Союзівка для зустрічей української молоді. Тут під час довгих „вікендів" як 4 липня чи Дня Подяки з'їзджається тисячі молоді з Канади і Америки.

Понад півтора мільйона американців живе поза ЗСА

Вашінґтон. — Статистичне бюро подає, що більше як півтора мільйона американців (1.555.900) живе поза ЗСА у різних країнах світу. Найбільше, бо аж 235.000 живуть у сусідній Канаді, 105.000 у Мехіко, 71.000 в Італії, 56.000 в Німеччині, 55.500 в Ізраїлі, 40.000 в Англії, 39.800 в Австралії, 37.100 в Греції, 21.500 в Бельгії, 22.000 на Філіпінах, 20.000 у Швайцарії, 18.700 у Вінісуелі та приблизно по 10 або менше тисяч в Колюмбії, Ірляндії, Персії та Ґуатемалі. В наслідок погіршення загальної економічної ситуації в світі і спаду вартости американського доляра, багато американців вертаються тепер на батьківщину і залишаються тут жити на постійно.

Вшановано заслуженого душпастиря о. Й. Чайковського

Коли родина о. Й. Чайковського прибула до Лос Анджелесу, то всі вони зразу включилися в церковне, громадське та життя молоді, організованої в Пласті. Отець Й. Чайковський служив Богові і своєму народові при українській церкві Різдва Пресв. Богородиці, де парохом є о. крилошанин М. Колтуцький, а від 1967 р. був діяльний і в Пласті, (в Управі і капелян Пласту). З протягом років о. Чайковський тепер відійшов на спочинок. Син його інж. Олег теж діяльний в громадськім житті, як заступник голови Українського Культурного Осередку заступає громаду і в Товаристві Поневолених Народів. Невістка Дарія, побіч праці в Пласті, більше півроку була дикторкою на тутешній радіогодині „Пісня України", що зокрема по-англійськи, знаменито інформувала і неукраїнський світ про Україну. Обидвоє часто допомагають при влаштуванні мистецьких виставок (Шонк Русич, Кричевська, Сомко і ін.), при чім дають і речеві репортажі до преси.

Одним словом, родина о. Чайковського і отець сам дуже активні, за що наша громада вдячна і оце постановили гідно вшанувати о. Чайковського з нагоди Золотого ювілею його священства. За ініціятивою Пластової Станиці в Лос Анджелесі створився в березні Ініціятивний комітет, в який ввійшли: голова Наталія Березовська та члени Люба Палешевська, Дарія Чайковська, Марія Бучинська і д-р Мирослав Полотнянка. Цей комітет поширено опісля в Громадський комітет, в якім взяли участь представники всіх діючих українських організацій на терені Лос Анджелесу. Цей Комітет 8-го червня ц.р. влаштував Ювілей.

Ювілейне свято почалося Службою Божою, яку відслужив Ювілят в сослуженні о. крилошанина М. Колтуцького та діючого священика о. Породька. Під час св. Літургії відбулося передання крилошанських відзнак о. Чайковському, бо його іменовано крилошанином.

Святочний бенкет відбувся в Українськім Народнім Домі при участі не тільки своїх парафіян, але й православних українців, він же шанований тут всіми українцями і іншими народностями.

При вході на залю вставилась в ряди молодь Пласту і СУМА і вітав Ювілята з дружиною станичний Є. Людкевич від Пласту, Б. Стус від СУМ-у, інж. Тишовницький від комбатантів, Наталія Березовська від Громадського комітету, а Марія Бучинська вручила квіти імості Стефанії Чайковській.

Бенкет відкрив привітом від громади голова Українського Культурного Осередку о. В. Стойко, а цілою добірною програмою проводив маестро В. Божик, який відчитав привіт від Блаженнішого Патріярха Иосифа з Риму.

Н. Березовська в промові описала життьовий шлях Ювілята, яку завершено грімким Многоліттям, зачатим хором „Боян" під диригентурою маестра Володимира Божика і всіми гостями на залі. Молитву Отче наш провів о. крилошанин М. Колтуцький в супроводі хору та присутніх в залі.

Привіти відчитував маестро Божик і п-і Березовська, доривочно, протягом цілої програми. Їх було дуже багато з Европи, Канади, Америки, від Патріярха Иосифа Сліпого, єпископа Габра, священиків, друзів комбатантів, булави пластового сеньйорату, начального пластуна д-р Ю. Старосольського, Крайової Пластової Старшини з Ню Йорку та куреня Чорноморців, членом якого є Ювілят. А далі від родини, співочих товариств, організацій і ін.

Усні привіти при почеснім столі склали д-р Т. Олесюк, учасник Визвольних Змагань, о. митрат С. Галик-Голутяк, настоятель української Свято-Андріївської церкви, о. прот. П. Маєвський, почесний настоятель св. Володимирської церкви і ін.

У мистецькій частині брали участь хор СУМА під керівництвом п-і Кески, що проспівав дві стрілецькі пісні, та гурток пластунок, що проспівав три пластові пісні. В'язанку стрілецьких пісень співав хор „Кобзар" під диригентурою маестра В. Божика, при чім при пісні „Ой, у лузі червона калина похилилася" Ювілят встав, а за ним присутні, стоячи прослухали пісню до кінця. Ця пісня — це своєрідний гимн Січового Стрілецтва, а Ювілят це ж найстарший тут між нами комбатантами січовий стрілець, який брав участь у Визвольних Змаганнях, а тепер наш капелян у нашім відділі ОбВУА.

Ювілейний дарунок, — різьблений альбом, вручили Ювілятові при столі голова УКО В. Стойко і професор Соня Березовська. Вона й по-мистецьки оформила пропам'ятну книгу, в яку вписувались численні гості при вході на залю.

Зворушений о. крилошанин Иосиф Чайковський подякував всім гостям і тим, що надіслали привіти, за вшанування його п'ятдесятлітнього служіння Богові, Церкві і українському народові.

При святковім обіді молодь Пласту і СУМ-у, у вишиваних блюзках, подавали страви до столів. Не бракувало й стрілянини з пляшок шампанського та тостів з Многоліттям. Підготовою обідів зайнялася п-і Білецька з допомогою пань нашої громади.

Зокрема треба відзначити патріотичну і набожну декорацію сцени цього надзвичайного громадського свята. На тлі великого полотна на цілу стіну, що представляє групи Січових Стрільців, що йдуть в бій, великий хрест з тризубом та в золоті 50-ліття обрамоване лавровим вінком. Це велика робота мистця Буцманюка, якому допомагали інж. Стельмах і О. Гац.

Гості дописали, велика заля Народного Дому битком набита, вдячна громада віддала вповні шану заслуженому бойовику за волю України, душпастиреві та громадянинові і прикладному батькові.

Д-р А. Вусик

УКРАЇНЦІ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лалайкова оркестра, український танцювальний ансамбль „Волошки" і македонська мистецька група, — слід спростувати, що подані у програмках інформації були надруковані більше місяця тому і не є згідні з тепершнім станом, бо мистецький керівник танцювального ансамблю „Волошки" п-і Зоя Граур - Корсун повідомила 30-го червня ц.р. Громадський Комітет і Управу Відділу УККА у Філядельфії, що участь ансамблю „Волошки" у фестивалі в дні 22-го серпня ц.р. відкликано, про що й повідомлено організаторів фестивалю.

Як відомо з проголошеного в українській пресі комунікату, Президія Громадського Комітету для відзначення 200-річчя ЗСА при Відділі УККА у Філядельфії рішила ще 29-го травня ц.р., не брати участи у фестивалі у Робін Гуд Дел 22-го серпня ц.р., в основному з тих причин, що організатори фестивалю, до яких належав як спів-спонзор також і наш Громадський Комітет, самовільно і без порозуміння, співучасти і відома Українського Громадського Комітету змінили учасників фестивалю, час виступів та інші умовини, які були спільно узгіднені та устійнені з Гром. Комітетом. Ухвалою пленарного засідання Громадського Комітету в дні 25-го червня затверджено це рішення. Ансамбль „Волошки", відкликаючи свою попередню згоду на окремий самостійний виступ поза рямками Громадського Комітету у фестивалі в дні 22-го серпня ц.р., солідаризувався з одностайною поставою Громадського Комітету.

При цьому слід також зазначити, що відмова української участи відноситься тільки до тієї одної імпрези, тобто фестивалю в дні 22-го серпня ц.р., а всі дальші запляновані українські імпрези в рямках відзначувань 200-річчя ЗСА у Філядельфії відбудуться без змін, як раніше запляновано, а це 8-го листопада ц.р. виставки образотворчого мистецтва з української народної ноші, показ виробів килимів на верстаті, концерт тощо, — інфомус „Америка".

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 28-го ЛИПНЯ до 2-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією однотижневою перервою.

ТАРЗАН, 7336. НЕСПОДІВАНКА!

Тубільці вже атакують, Тарзане!
Ми будемо знаменитими предметами для прицілу, коли вони почнуть кидати свої списи!..

Раптом...
А-а-а-х!!!

Що це??
Тубільці зі списами падають як мухи!